

?La columna de l'Aloy

Amb el Josep M. Aloy no sé si ens vam conèixer gràcies a la Fina, la seva dona, o potser pel seu germà Quim. Però sí que recordo que de seguida hi va haver una forta connexió, i crec que un fort compromís mutu. Era l'època en què em van encarregar coordinar el suplement *Idees*, de *Regió7*. L'any 1991, jo era un jove inexpert i amb moltes ganes de construir un dels millors suplementos culturals de Catalunya, i el Josep M. un home que volia eixamplar la vocació literària, sobretot enfocada cap als més joves. No pas la literatura *infantil* o *juvenil*, etiquetes que rebutjava, sinó la que servia perquè els més joves s'introduïssin en els mons imaginaris que aquesta literatura desvetlla.

Cada setmana una columna. Ens vèiem setmanalment. Comentàvem, planificàvem i em compartia amb entusiasme el que feia i el que publicava. El temps desdibuixa els matisos, un record setmanal s'amuntega sobre l'altre i genera un *megarecord* fet de petits bocins que la memòria amalgama, on el Josep M., el diari i la tensió per la publicació s'ajunten. El mateix 1991 vam poder engegar amb el Josep M. la publicació per entregues d'una novel·la de Josep Vallverdú. Es titulava *Punta de Fletxa* i la il·lustrava l'Elisabet Padró. Havia de ser l'inici d'un projecte editorial en el marc de *Regió7*, que es va iniciar el 1993 amb la publicació d'aquest llibre, però no va anar més enllà. El factòtum d'aquesta experiència va ser el Josep M. i no sé si ja en aquell moment la seva amistat amb l'escriptor era tan forta com la que tenia els darrers temps. Però el seu mèrit en aquesta aventura no li treu ningú. Quan l'any 1995, pocs mesos després que la Generalitat concedís el Premi Nacional de Periodisme al suplement *Idees*, *Regió7* va decidir deixar de publicar-lo, recordo l'enuig del Josep M. que es barrejava amb la meva frustració. Era el juliol de 1995, d'això en fa més de 25 anys. Ara que fa uns mesos que ens va deixar, quan hi penso, recordo sobretot les seves ganes de viure, l'amor pels seus i la seva insaciable curiositat. I com li espurnejaven els ulls quan visualitzava una idea magnífica!